

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 300520 23 Рев
Бања Лука, 13.02.2024. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Виоланде Шубарић као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Тање Бундало као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ђ.К. из А., кога заступа М.Р., адвокат из Б.Л., против тужених Б.Б. из Л., кога заступа В.Р., адвокат из Б.Л., те Т.о. а.д. Б.Л., кога заступају В.К. и Д.К., адвокати из Б.Л., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 300520 23 Гж од 06.9.2023. године, на сједници одржаној 13.02.2024. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Одбија се захтјев туженог Т.о. а.д. Б.Л. за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 300520 19 П од 30.3.2023. године одбијен је захтјев тужитеља којим је тражио да се тужени обавезу да му накнаде нематеријалну и материјалну штету са законском затезаном каматом. Истом пресудом тужитељ је обавезан да туженима накнади трошкове поступка и то туженом Б.Б. (даље: првотужени) у износу од 9.313,20 КМ, а туженом Т.о. а.д. Б.Л. (даље: друготужени) у износу од 4.280,00 КМ са каматом од пресуђења до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 300520 23 Гж од 06.9.2023. године жалба тужитеља је дјелимично уважена и првостепена пресуда преиначена у дијелу одлуке о трошковима поступка тако што су досуђени трошкови снижени на износе од 8.878,00 КМ одн. 3.463,00 КМ, док је у преосталом дијелу жалба одбијена и у том дијелу потврђена првостепена пресуда.

Благовременом ревизијом тужитељ побија другостепену пресуду због повреде одредби парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати на поновно суђење или да се побијана пресуда преиначи.

Тужени у одговорима на ревизију истичу да су наводи ревизије неосновани и предлажу да се ревизија одбије.

Ревизија није основана.

Тужитељ тужбом тражи накнаду материјалне и нематеријалне штете због тјелесних повреда узрокованих саобраћајном несрећом коју је скривио првотужени управљајући моторним возилом осигураним код друготуженог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужитељ је као возач моторног возила марке М. дана 27.4.2014. године на путу Б.Л. – Г. у мјесту А. доживио саобраћајну незгоду у којој је задобио тешке тјелесне повреде у виду прелома три ребра те нагњечења грудног коша и трбуха; ову саобраћајну незгоду је проузроковао тужитељ који је негирао право првенства првотуженом, који је возио путничко возило марке В., а које је било осигурано код друготуженог за штете причињене трећим лицима; против тужитеља је због овог догађаја вођен кривични поступак који је окончан ослобађајућом пресудом из разлога што је кривично дјело за које је био оптужен у међувремену декриминисано; тужбу за накнаду штете тужитељ је предао суду 08.02.2019. године.

Код оваквог стања чињеница нижестепени судови налазе да је потраживање тужитеља застарјело, слиједом чега одбијају његов тужбени захтјев.

Становиште нижестепених суда је правилно.

У ревизији тужитељ истиче да нижестепени судови нису правилно оцијенили проведене доказе и да је његово лијечење дуже трајало (до 2017. године) па да није дошло до застаре потраживања.

Ови наводи ревидента не могу исходovati другачију одлуку суда.

У смислу одредбе става 1. члана 376. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО), потраживање накнаде штете застаријева за три године од када је оштећени дознао за штету и лице које је штету учинило. Појам сазнања за штету подразумијева сазнање о њеном постојању и обиму одн. висини штете. У ставу 2. наведеног члана прописано је да у сваком случају ово потраживање застаријева за пет година од када је штета настала. У смислу одредбе члана 360. став 1. ЗОО, застарјелост престaje право захтијевати испуњење обавезе, а застарјелост наступа кад истекне посљедњи дан законом одређеног времена у оквиру којег повјерилац није вршио своје право, ако се онај на коме лежи обавеза испуњења позове на застарјелост.

У конкретном случају је лијечење тужитеља због повреда задобијених у предметном штетном догађају завршено 07.8.2014. године, а то значи да је на тај дан тужитељ могао знати податке одлучне за одређивање захтјева за накнаду штете (висину учињене штете), па је од тог датума почео да тече застарни рок за накнаду нематеријалне штете, док је рок за накнаду материјалне штете почео да тече од дана када се десила саобраћајна незгода јер је на тај дан тужитељ сазнао за овај вид штете.

Тужба је поднесена по истеку рока од три године од дана када је тужитељ сазнао за штету и лице које ју је учинило. Стога су нижестепени судови правилно примијенили материјално право када су нашли да је приговор застаре основан и због тога одбили тужбени захтјев.

Супротно ревизионим наводима, нижестепени судови су правилно оцијенили налаз и мишљење вјештака медицинске струке, обимну медицинску документацију те остале проведене доказе на основу чега су правилно утврдили да дуготрајно лијечење тужитеља није последица саобраћајне незгоде која се десила 27.4.2014. године и која је проузроковала умањење животне активности тужитеља од 14%, већ је последица можданог удара који је исти имао 1992. године и више других незгода у којима је претрпио много теже повреде него у спорном штетном догађају.

Из проведених доказа произлази да тужени нису одговорни за настанак штете јер је тужитељ скривио саобраћајну незгоду, што значи да он нема статус оштећеног већ статус штетника, па је његов тужбени захтјев ваљало одбити и у случају да није наступила застарјелост потраживања.

Тужитељ је уз ревизију приложио нове доказе (рјешење Центра ... Л. од 09.10.2018. године те налаз и мишљење првостепене инвалидске комисије од 04.3.2019. године), који нису релевантни у смислу одредбе члана 242. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) по којој се у ревизији не могу износити нове чињенице нити предлагати нови докази који се односе на мериторну одлуку о тужбеном захтјеву с обзиром да се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 240. став 2. ЗПП). У сваком случају, приложени докази потврђују утврђење нижестепених судова да је инвалидност тужитеља последица болести, а не повреда задобијених у предметној саобраћајној незгоди.

Код таквог стања ствари овај суд налази да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена. Доследно томе, ревизија тужитеља је одбијена као неоснована (члан 248. ЗПП).

На основу члана 397. став 1. у вези са чланом 387. ЗПП, суд је одбио захтјев друготуженог за накнаду трошкова ревизијског поступка на име састава одговора на ревизију, налазећи да ови трошкови нису били потребни за вођење парнице.

Предсједник вијећа
Виоланда Шубарић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић